

Arrest

nr. 154 786 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2015.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien de asielaanvraag van de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, niet in overweging wordt genomen, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de asielaanvraag van de vreemdeling werd niet in overweging genomen of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 5 van de Richtlijn van de Europese Unie 2008/115/EG betreffende de gemeenschappelijke normen en procedures in lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert en hierbij zelf aangeeft dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van voormeld artikel uit deze richtlijn, dient de Raad er op te wijzen dat zij niet aantoonbaar dat de omzetting niet correct is gebeurd. Om zich rechtstreeks op artikel 5 van voornoemde Richtlijn te kunnen beroepen, dient de verzoekende partij in concreto aan te tonen dat de omzetting niet correct werd omgezet naar Belgisch recht, wat zij nalaat te doen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing haar grondslag vindt in de definitieve weigering van een aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zodat, wanneer wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, wat in casu het geval is, de Raad zich niet dient uit te spreken over de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 2 juli 2014, nr. 10 614 (c)).

Het betoog inzake artikel 3 van het EVRM doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststelling. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu verwijst de verzoekende partij naar de algemene veiligheidssituatie in Syrië, waarbij zij samengevat aanvoert- hierbij citerend uit rapporten van het UNHCR - dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM nu geen onderzoek gevoerd zou zijn naar het risico dat zij in Syrië zou lopen op een behandeling in strijd met genoemde bepaling.

Vooreerst dient de Raad er op te wijzen dat, zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in haar nota met opmerkingen, de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen in de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag van de verzoekende partij van 21 april 2015 heeft gesteld dat "uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië." Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat tegen genoemde beslissing van 21 april 2015 geen beroep werd ingediend zodat deze definitief is geworden. Het gehele betoog dat erop gericht is aan te tonen dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel onderzoek had moeten gevoerd worden naar de risico's op schending van het non-refoulementbeginsel gelet op de veiligheidssituatie in Syrië is, gelet op het voorgaande, dan ook niet dienstig nu een terugleiding naar Syrië is uitgesloten.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in haar geval geschonden is. Een verwijzing naar de algemene toestand in een land van herkomst en een loutere verwijzing naar een rapport volstaan niet om een situatie van willekeurig geweld aannemelijk te maken. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.

Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwerking kennen. Daarnaast maakt de verzoekende partij op generlei wijze aannemelijk dat zij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevindt als de betrokken vreemdeling in het arrest van de Raad waarnaar zij verwijst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 1 september 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waar zij niet alleen vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

Ter terechtzitting van 6 oktober 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 17 augustus 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP stelt dat zij absoluut nog belang heeft, zij verblijft nog steeds illegaal in België, is verschenen voor de arbeidsrechtbank die oordeelde dat er een onmogelijkheid is om terug te keren en krijgt aldus OCMW-steun. De Raad dient zich volgens VzP eveneens uit te spreken over de onmogelijkheid van terugkeer. Wat de gebonden bevoegdheid betreft, wijst VzP erop dat artikel 3 EVRM primeert op artikel 7 Vw. Op de kritiek in de beschikking dat zij geen persoonlijke elementen aangebracht heeft inzake artikel 3 EVRM, moet het voor iedereen duidelijk zijn dat de algemene situatie in Syrië zo slecht is dat iedereen uit Syrië erkend wordt. VzP werd echter uitgesloten van de toepassing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tot uitsluiting werd nooit een beroep ingediend, want de advocaat was niet tijdig op de hoogte van deze beslissing. Zij trad slechts voor het eerst aan bij de 5de asielaanvraag. Toch bevat de beslissing van de commissaris-generaal een niet-terugleidingsclausule en kan zij dus niet terug naar Syrië. Desondanks geeft VwP haar toch een BGV waardoor zij verplicht is in de clandestiniteit te leven: naar andere Schengenlanden kan zij niet want dan wordt ze teruggestuurd naar België en voor een terugkeer naar Syrië heeft zij geen reistitel en zelfs de IOM weigert VzP vrijwillig te laten terugkeren, ondanks het feit dat VzP dit gevraagd

heeft. Intussen heeft zij een aanvraag op basis van artikel 9bis ingediend, maar de uitkomst hiervan is onzeker.”

2.4. Voor zover de verzoekende partij op 1 september 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en dit middel gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 17 augustus 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De Raad wijst er overigens nog op dat zij een standpunt heeft ingenomen met betrekking tot de onmogelijkheid van terugkeer in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, nu voormelde beschikking expliciet aangeeft dat: *“Vooreerst dient de Raad er op te wijzen dat, zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in haar nota met opmerkingen, de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag van de verzoekende partij van 21 april 2015 heeft gesteld dat “uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië.” Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat tegen genoemde beslissing van 21 april 2015 geen beroep werd ingediend zodat deze definitief is geworden. Het gehele betoog dat erop gericht is aan te tonen dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel onderzoek had moeten gevoerd worden naar de risico's op schending van het non-refoulementbeginsel gelet op de veiligheidssituatie in Syrië is, gelet op het voorgaande, dan ook niet dienstig nu een terugleiding naar Syrië is uitgesloten.”* De kritiek van de verzoekende partij ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk.

2.5. Waar zij verder aangeeft dat *“Desondanks geeft VwP haar toch een BGV waardoor zij verplicht is in de clandestiniteit te leven: naar andere Schengenlanden kan zij niet want dan wordt ze teruggestuurd naar België en voor een terugkeer naar Syrië heeft zij geen reistitel en zelfs de IOM weigert VzP vrijwillig te laten terugkeren, ondanks het feit dat VzP dit gevraagd heeft.”*, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met dit deel van het pleidooi ter terechtzitting kritiek lijkt te uiten op de door de wetgever gemaakte beleidskeuzen en het gevoerde beleid van de bevoegde staatssecretaris. In dit kader merkt de Raad op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op een correcte wijze werd toegepast.

Het beroep is onontvankelijk wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET